

Narcís-Jordi Aragó i la Casa de Cultura

El dia 3 de juny de l'any 2002, en Narcís-Jordi Aragó era premiat per l'Ajuntament de Girona amb la distinció de «Ciutadania». En el seu parlament en l'acte institucional que se celebrà en el Saló de Plens de la Casa de la Ciutat va fer referència a dos episodis que van influir decisivament en la seva vida de periodista i de ciutadà, i també en certa manera en l'assoliment de la distinció amb què en aquella solemne ocasió era premiat. Un era la invitació que havia rebut l'any 1976 a col·laborar en el número extraordinari de la *Revista de Girona*, en la commemoració del centenari de la primitiva *Revista*, que en les darreries del segle XIX havien editat un grup d'esclarits gironins i que en gran manera era el model en el qual s'havien inspirat els que iniciaren l'actual publicació amb el mateix títol. Aquella col·laboració de l'any 1976 havia estat el primer contacte de l'Aragó amb aquesta *Revista* que posteriorment ell mateix va dirigir durant una colla d'anys, a la qual infongué noves formes i alta qualitat periodística, i hi publicà centenars d'articles.

Al mateix temps recordava també que, l'any 1956, se li encomanà moderar dos col·loquis que se celebraren a la Casa de Cultura, sobre la problemàtica de la Girona antiga i la Girona moderna. En realitat en aquells moments la Casa de Cultura encara no existia, però sí que existia la que fou el seu precedent, que era la anomenada Sala de Pergamins de la Biblioteca Pública, instal·lada en l'edifici que en aquells anys cinquanta encara era Hospici, i que deu anys més tard es convertia en Casa de Cultura.

En aquell any 1956, en Narcís era encara un jove estudiant universitari que començava a ser conegut pels seus dots de comunicador, per la modulació de la seva veu, per la seva facilitat per expressar el seu pensament i per les seves inquietuds culturals i ciutadanes. Ell considerava que en aquella primera experiència s'havia de buscar l'origen del que serien posteriorment les seves activitats, en el camp dels debats i les taules rodones en què participà fins al final de la seva vida activa.

En un d'aquells primers col·loquis es va produir un fet que ara no tindria cap transcendència, però que en aquell moment

va crear alarma en les altures governamentals de la demarcació. Eren temps en què l'únic idioma admès en els actes públics era l'oficial de l'Estat, el que pomposament s'anomenava *lengua del imperio*. I en aquell acte, un del públic preguntà si podia fer una intervenció en català i, abans de rebre cap resposta, va cridar un *Visca Catalunya!* Per tractar-se d'un centre que depenia del Ministeri d'Educació no hi assistia el policia observador que no faltava en altres actes públics; però sempre hi era present entre el públic algun que volia fer mèrits afanyant-se a portar al Govern Civil alguna novetat que pogués alterar la tranquil·litat oficial. Efectivament, l'endemà de la taula rodona, a primera hora del matí, el governador m'invitava a visitar-lo, com a director del centre on s'havia comès el suposat acte subversiu. En aquells moments, en el despatx del governador Pagès, fill de Palamós, es podia parlar català, mentre no hi hagués algú que no entenia la nostra llengua o algun patriota reconsegurat que li pogués crear problemes. L'entrevista es resolgué amb alguna advertència moderada, i el consell de no celebrar taules rodones en les quals el públic pogués intervenir. Però ja n'havíem anunciat una altra sobre l'art de la fotografia i en la taula del col·loqui hi figurava, entre altres, el coronel de la Guàrdia Civil, que era un gran aficionat a la fotografia. Davant d'aquella presència inqüestionable, l'acte no es podia pas prohibir.

D'un altre caire va ser la visita que vaig rebre del senyor Estanislau Aragó, pare d'en Narcís. Em digué que el seu fill estava acabant la carrera i li calia posar tota l'atenció en els darrers exàmens. I em demanà que, de moment, no li demanéssim cap col·laboració. «Ara el deixin tranquil i després ja tornarà a col·laborar, com és el seu desig i també el meu; però primer que acabi la carrera». I així va ser. Obtinguda la titulació universitària, la Casa de Cultura, com moltes altres institucions ciutadanes i de més enllà, pogueren gaudir —durant molts anys, i amb gran intensitat i excel·lents resultats— de la seva important col·laboració.

Enric Mirambell i Belloc és cronista oficial de la Ciutat de Girona.

>> **Presentació dels establiments distingits per la Cambra de Comerç el 2011. Enric Mirambell acompanya l'escriptor.**

>> **Narcís-Jordi Aragó amb el seu pare, Estanislau Aragó. Al fons, la platja de Roses, cap al setembre de 1969.**

